

Sygn. akt I C 1644/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

15 lutego 2022 roku

Sąd Rejonowy dla W. M.w W., Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Łukasz Baranowski

po rozpoznaniu 15 lutego 2022 roku w W. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Ltd. z siedzibą w L. (Cypr)

przeciwko J. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.817 zł (tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1644/21

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikom stron (bez pouczenia).

W., 15 lutego 2022 roku

Sygn. akt I C 1644/21

UZASADNIENIE

Pozwem z 21 grudnia 2020 r. (...) Ltd. z siedzibą w L. na Cyprze (dalej jako „powód”) wystąpił przeciwko J. P. (dalej jako „pozwana”)

o zapłatę kwoty 6.847,12 zł z maksymalnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 20 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty od kwoty 5.849,82 zł oraz zażądał zasądzenia zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Powód wskazał, iż podstawę prawną jego roszczenia stanowi zawarta przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda (...) sp. z o.o. w W. umowa pożyczki nr (...), na której całkowity koszt składały się: 5.200 zł kwoty pożyczki, 997,30 zł prowizji umownej i kwota odsetek umownych naliczonych od kwoty udzielonej pożyczki w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych od 5 grudnia 2019 r. do 4 stycznia 2020 r. w wysokości 42,70 zł. Pozwana nie spłaciła pożyczki w terminie ustalonym w umowie, tj. do 4 stycznia 2020 r., a powód nabył opisywaną wierzytelność od pożyczkodawcy na podstawie umowy cesji z 15 maja 2020 r. (pозew- k. 2-11; pismo uzupełniające braki fiskalne pozwu- k. 52).

W udzielonej 9 grudnia 2021 r. odpowiedzi na pozew pozwana J. P. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zażądała zasądzenia zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez adwokata w wysokości podwójnej stawki minimalnej. Pozwana podniosła zarzuty braku legitymacji czynnej procesowej powoda oraz legitymacji biernej procesowej po swojej stronie. Zarzuciła również, iż powód nie udowodnił roszczenia, a z przedłożonych przez niego dokumentów nie wynika, iż do zawarcia umowy pożyczki pomiędzy pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda

w ogóle doszło. Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, iż umowa pożyczki stanowiąca podstawę roszczenia powoda zawiera niedozwolone klauzule umowne w myśl przepisu art. 385¹ § 1 k.c., a to w zakresie wygórowanej prowizji za udzielenie pożyczki (odpowiedź na pozew- k. 63-70v).

Powód w replice na odpowiedź na pozew oświadczył, że podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podniósł on, iż umowa pożyczki została zwarta przez pozwaną za pomocą środków porozumiewania się na odległość, a wniosek o udzielenie pożyczki został złożony przez nią drogą elektroniczną. Ponadto kwota pożyczki została wypłacona na rachunek bankowy pozwanej i to na niej spoczywa ciężar dowodu, iż wywiązała się z zobowiązania (replika- k. 77-80).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

5 grudnia 2019 r. wygenerowany został dokument zatytułowany „UMOWA POŻYCZKI (...) .PL” wraz z załącznikiem nr 1 stanowiącym Tabelę innych pozostałych niż wskazane w umowie opłat i prowizji. W dokumencie „UMOWA POŻYCZKI (...) .PL” wskazano, iż pomiędzy pożyczkodawcą (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

i J. P. jako pożyczkobiorcą zawarta została umowa pożyczki obejmująca: 5.200 zł kwoty pożyczki, 42.70 zł odsetek i 997,30 zł prowizji. Całkowita kwota do zapłaty miała wynosić 6.240 zł. W § 4 umowy wskazano, iż warunkiem jej zawarcia za pośrednictwem strony internetowej i udzielenia pożyczki jest uprzednie utworzenie przez pożyczkobiorcę aktywnego Profilu Klienta. Utworzenie Profilu Klienta miało być dokonywane jednorazowo podczas wnioskowania o pierwszą pożyczkę. Po utworzeniu Profilu Klienta na stronie internetowej, pożyczkobiorca celem weryfikacji danych oraz potwierdzenia nr rachunku bankowego, zobowiązany był do dokonania jednorazowego przelewu w kwocie 0,01 PLN tytułem opłaty rejestracyjnej.

Udzielenie pożyczki było uzależnione od pozytywnej weryfikacji wniosku o pożyczkę (co oznaczało wniosek pożyczkobiorcy o udzielenie pożyczki, złożony za pośrednictwem strony internetowej lub telefonu do działu obsługi klienta i rozpatrywany przez pożyczkodawcę, zawierający dane niezbędne do zawarcia umowy- § 1 ust. 38 umowy) oraz oceny zdolności kredytowej pożyczkobiorcy (§ 5 ust. 2 umowy). Po wydaniu pozytywnej decyzji o udzieleniu pożyczki, pożyczkodawca niezwłocznie, w terminie nie dłuższym niż 72 godziny, przekazywał przelewem bankowym kwotę pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy (§ 5 ust. 3 umowy). Pożyczkobiorca niezwłocznie po zawarciu umowy

i udzieleniu pożyczki(...) był zobowiązany do odesłania pożyczkodawcy drogą pocztową lub elektroniczną podpisany własnoręcznie lub opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym (...) egzemplarz umowy (§ 5 ust. 5 umowy).

Wydruk umowy pożyczki nie został opatrzone żadnym numerem ani podpisami pożyczkodawcy i pozwanej.

(**dowód:** umowa pożyczki vivus.pl z 05.12.19 r.- k. 30-32; załącznik nr 1 do umowy pożyczki- k. 32v)

5 grudnia 2019 r. (...) Sp. z o.o. przelał na rzecz pozwanej J. P. kwotę 5.200 zł na rachunek płatniczy o nr. (...) tytułem „S. V..pl umowa (...).

(**dowód:** potwierdzenie dokonania transakcji płatniczej- k. 33)

15 maja 2020 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. jako zbywcą,

a powodem (...) Ltd. jako nabywcą, zawarta została umowa przelewu wierzytelności. W imieniu (...) sp. z o.o. do zawarcia umowy przystąpił pełnomocnik K. L., na mocy udzielonego jej pełnomocnictwa w formie aktu notarialnego przez: prezesa zarządu spółki E. W. oraz prokurenta samoistnego E. M.. W imieniu powoda do zawarcia umowy przystąpił prokurent samoistny B. S., na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Ø. W., dyrektora powodowej spółki, upoważnionego do samodzielnego reprezentowania spółki decyzją zarządu z 23 maja 2018 r.

Przedmiotem umowy cesji były wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy (...) sp. z o.o., szczegółowo określone w papierowej wersji Załącznika nr 4 do umowy,

z którego wynikało, iż (lp. (...)) umowa cesji obejmowała wierzytelność przeciwko pozwanej J. P. z tytułu umowy pożyczki nr (...) w wysokości łącznej 6.479 zł, tj. 5.200 zł tytułem kapitału pożyczki, 997,30 zł tytułem prowizji, 36,90 zł tytułem odsetek umownych i 244,90 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie.

22 maja 2020 r. powód uiszczył na rzecz zbywcy (...) sp. z o.o. całość ceny należnej z tytułu umowy cesji z 15 maja 2020 r.

(**dowód:** kserokopia protokołu posiedzenia zarządu powoda- k. 13v, k. 27v; umowa przelewu wierzytelności- k. 15-18v; załącznik nr 4 do umowy cesji- k. 19-20; pełnomocnictwo nr 1- k. 21-21v; wydruk KRS nr (...) - k. 23v i k. 24; pełnomocnictwo nr 2- k. 26; oświadczenie- k. 29)

Pismem z 28 maja 2020 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 6.503,03 zł w terminie do 10 czerwca 2020 r. tytułem nabytej od (...) sp. z o.o. wierzytelności z umowy pożyczki nr (...), zawiadamiając ją jednocześnie o przelewie wierzytelności. Pozwana została jednocześnie poinformowana, że brak spłaty należności we wskazanym terminie spowoduje przekazanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

(**dowód:** wezwanie do zapłaty- k. 35; zawiadomienie o przelewie- k. 36-36v)

Pismem z 23 czerwca 2020 r. powód zawiadomił pozwaną o skierowaniu sprawy do sądu, wzywając ją jednocześnie do zapłaty kwoty 6.574,52 zł w terminie do 30 czerwca 2020 r.

(**dowód:** zawiadomienie o skierowaniu sprawy do sądu- k. 34-34v)

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów załączonych do pozwu w zakresie zawarcia umowy przelewu i przeniesienia ryzyka niespłaconych pożyczek pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został także w oparciu o dokument w postaci wydruku umowy pożyczki vivus.pl z 5 grudnia 2019 r. jedynie w takim zakresie, w jakim potwierdzał on fakt sporządzenia przez powoda tego dokumentu. Sąd odmówił natomiast wiarygodności wydrukowi umowy pożyczki oraz potwierdzeniu wykonania transakcji wypłaty środków w zakresie, w jakim dowody te miałyby świadczyć, że doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki nr (...) pomiędzy stronami i przekazania środków z tytułu pożyczki pozwanej, o czym Sąd będzie traktował w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 6.847,12 zł wraz z maksymalnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 5.849,82 zł od 20 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty z tytułu umowy pożyczki nr (...), zawartej przez pozwaną 5 grudnia 2019 r. z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., którą to wierzytelność powód nabył w drodze umowy przelewu wierzytelności z 15 maja 2020 r. Pozwana zaprzeczała jakoby zawarła z poprzednikiem powoda umowę pożyczki na warunkach wskazanych w pozwie, bądź składała wniosek

o udzielenie takiej pożyczki, co wiązało się z brakiem posiadania legitymacji procesowej biernej w niniejszym procesie. Podniosła ona również zarzuty braku legitymacji czynnej procesowej po stronie powoda, a to z uwagi na brak umocowania prokurenta samoistnego B. S. do zawarcia umowy cesji w jego imieniu. Zakwestionowane zostało również to, iż K. L. była poprawnie umocowana do składania oświadczeń woli w imieniu (...) sp. z o.o.

Stosownie do treści przepisu art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta

w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie przysługującego cedentowi prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego z którego wynika. Judykatura stoi na stanowisku, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności

z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

Zgodnie z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt

w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

W procesie cywilnym rozkład ciężaru dowodu kształtuje się według ogólnych reguł dowodzenia wynikających z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniesiona została na własność biorącego pożyczkę, określona w umowie ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W tym miejscu należy odnieść się do zarzutów pozwanej dotyczących braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, z uwagi nieskuteczne nabycie przez niego wierzytelności od (...) sp. z o.o. oraz do zarzutu braku umocowania K. L. do zawarcia umowy cesji w imieniu cedenta. Zarzuty te należało uznać za chybione, gdyż umocowanie zarówno prokurenta samoistnego B. S., działającej

w imieniu powoda, oraz K. L., wynikają z przedłożonych przez powoda dokumentów. B. S. działała na podstawie pełnomocnictwa udzielonego jej 14 maja 2020 r. (ważnego do 30 czerwca 2020 r.) przez Ø. W., dyrektora powodowej spółki, upoważnionego do samodzielnego reprezentowania spółki decyzją zarządu z 23 maja 2018 r. (k. 13v, k. 26, k. 27v). K. L. przystąpiła do zawarcia umowy cesji na podstawie pełnomocnictwa udzielonego w formie aktu notarialnego przez prezesa zarządu spółki E. W. oraz prokurenta samoistnego E. M.. Z treści wydruku KRS nr (...) wynika, iż spółka mogła być reprezentowana przez jednego członka zarządu i prokurenta łącznie, a funkcja wymienionych osób w spółce powoda wynika z treści przywołanego dokumentu (k. 23-24).

Odnosząc się do istoty niniejszego sporu wskazać trzeba, iż powód przedłożył do akt sprawy dokumenty prywatne, z których wynika, że 15 maja 2020 roku jako nabywca zawarł ze zbywcą (...) sp. z o.o., umowę przelewu wierzytelności pieniężnych szczegółowo określonych w papierowej wersji załącznika numer 4 do umowy, w tym wierzytelności z umowy pożyczki numer (...) zawartej 5 grudnia 2019 roku na kwotę 6.479,10 zł. Okoliczność ta nie prowadzi jednak do uwzględnienia powództwa, gdyż zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* (nikt

nie może przenieść na drugą osobę więcej praw, aniżeli sam posiada), powód mógł tylko wówczas skutecznie nabyć wierzytelności objętą pozwem, jeśli rzeczywiście przysługiwała ona podmiotowi dokonującemu jej zbycia na jego rzecz.

Mając na względzie ustalony stan faktyczny, brak jest podstaw do przyjęcia, że między (...) sp. z o.o. i pozwaną J. P. doszło do zawarcia 5 grudnia 2019 roku w sposób skuteczny umowy pożyczki, opiewającej na łączną kwotę 6.240 złotych.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby pozwana złożyła względem (...) sp. z o.o. oświadczenie woli zawarcia umowy pożyczki i uznać należało, że umowa pożyczki nr (...) nie została zawarta między stronami i w konsekwencji tego nie mogły na płaszczyźnie tej umowy powstać jakiegokolwiek roszczenia.

Przedłożone przez powoda z pozwem dokumenty nie pozwalały uznać za udowodnione jego twierdzenia, iż (...) sp. z o.o. faktycznie zawarł

z pozwaną umowę pożyczki nr (...) na kwotę łączną 6.240 zł. Należy zauważyć, iż przedłożona przez powoda umowa pożyczki nie nosi żadnej numeracji, będąc oznaczoną wyłącznie jako „umową pożyczki vivus.pl”, przy czym przelew kwoty kapitału pożyczki 5.200 zł na rachunek bankowy nr (...) dokonany został tytułem „S. V..pl umowa (...)”. W toku postępowania nie zostało udowodnione, że konto to faktycznie należy do pozwanej, a poza tym sam fakt spełnienia danego świadczenia pieniężnego i opatrzenia go tytułem „S. V..pl umowa (...)”, nie dowodzi sam w sobie istnienia skutecznie zawartej między stronami umowy pożyczki. Założenie odmienne prowadziłoby bowiem do wniosku, iż możliwe byłoby przekazanie komukolwiek dowolnej kwoty pieniędzy opatrzonej tytułem „pożyczka”, a następnie dochodzenie jej zwrotu wraz z domniemanymi roszczeniami

o odsetki oraz prowizją, bez konieczności przedłożenia treści łączącej strony umowy. Istotne w tej sytuacji jest także to, iż na dostawcy usług płatniczych spoczywa jedynie obowiązek weryfikacji numeru rachunku, nie zaś danych posiadacza rachunku na którego rzecz ma nastąpić wpłata. Oznacza to, że w świetle obowiązujących przepisów żadnej instytucji płatniczej nie można zarzucić niedochowania należytej staranności poprzez niesprawdzenie personaliów adresata przelewu z danymi posiadacza rachunku (por. Sąd Apelacyjny w W. w wyroku z dnia 31 października 2014 roku, I ACa 607/14, opubl. LEX).

Przytoczone powyżej okoliczności spowodowały, iż nie jest możliwe ustalenie tego, czy i jakiego rodzaju stosunek prawny, łączył pozwaną z (...) sp. o.o. Dowody przedłożone przez powoda nie są w tym przedmiocie jednoznaczne, w szczególności biorąc pod uwagę niewyjaśniony przez powoda brak korelacji między nazwą umowy pożyczki mającej być źródłem powstania wierzytelności, a precyzyjnym oznaczeniem numerycznym umowy pożyczki, będącej źródłem wierzytelności nabytej przez powoda w drodze cesji oraz wskazanej w przelewie kwoty 5.200 zł.

W ocenie Sądu, powód jako profesjonalista zajmujący się obrotem wierzytelnościami powinien na etapie postępowania sądowego przedstawić bardziej spójne dowody co do wykazania faktu nabycia przez niego określonej wierzytelności. Powód nie złożył dokumentu umowy pożyczki opatrzonego podpisami stron umowy, jednak z uwagi na formę zawarcia umowy za pośrednictwem platformy internetowej, nie można było tego wymagać. Jednocześnie nie zostały przedstawione dokumenty świadczące o aktywności internetowej pozwanej jako zainteresowanej uzyskaniem pożyczki i dokonującej rejestracji na stronie internetowej pożyczkodawcy. Należy też wskazać, że z kolei warunkiem udzielenia pożyczki było dokonanie przez pozwaną przelewu weryfikacyjnego (jednorazowo) i pozytywna weryfikacja wniosku o pożyczkę przez pożyczkodawcę (każdorazowo). Poza wydrukiem niepodpisanej umowy pożyczki i potwierdzenia przelewu na niezweryfikowany rachunek bankowy kwoty 5.200 zł, powód nie przedłożył żadnych dokumentów potwierdzających, że doszło do skutecznej rejestracji pozwanej na stronie pożyczkobiorcy i złożenia przez nią wniosku o pożyczkę nr (...).

Sytuacja ta rzutuje na skuteczność zawartej przez powoda umowy cesji

w zakresie dotyczącym przelewu wierzytelności przysługującej wobec pozwanej J. P. z tytułu spornej pożyczki. Skoro, jak wskazano powyżej, wierzyciel może przenieść na inny podmiot tylko tyle uprawnień ile sam posiada, to w sytuacji gdy wierzyciel nigdy nie nabył danej wierzytelności, to nie może jej przenieść na zasadzie art.509 k.c. (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2003 roku, V CKN 1630/00, opubl. LEX nr 80251). Wobec tego powołana umowa

cesji nie doprowadziła do przeniesienia na powoda żadnego roszczenia względem pozwanej, a to stanowi o tym, iż powód nie nabył legitymacji procesowej czynnej do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

W tym miejscu warto przypomnieć, że zgodnie z przepisem art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (t.j. Dz.U. 2019, poz. 134) spełnienie świadczenia niezamówionego przez konsumenta, o którym mowa w art. 9 pkt 6 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. 2017, poz. 2070), następuje na ryzyko przedsiębiorcy i nie nakłada na konsumenta żadnych zobowiązań, zaś brak odpowiedzi konsumenta na niezamówione świadczenie nie stanowi zgody na zawarcie umowy. Natomiast, ciężar dowodu, że spełniono świadczenie zamówione przez konsumenta, albo że konsument podjął dodatkowe działania, które potwierdzają następcze zawarcie umowy po otrzymaniu świadczenia niezamówionego, spoczywa na przedsiębiorcy. W doktrynie podkreśla się, że art. 5 ustawy o prawach konsumenta znajduje zastosowanie do każdego świadczenia spełnionego przez przedsiębiorcę na rzecz konsumenta, niezależnie od jego przedmiotu, w tym do niezamówionego świadczenia usług finansowych na rzecz konsumenta, o ile umowa między stronami miałaby zostać zawarta na odległość (art. 4 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta in fine) (tak i.in. T. Czech, „Prawa konsumenta. Komentarz.” 2017 rok).

W realiach przedmiotowej sprawy powód nie wykazał, aby świadczenie kwoty 5.200 zł na wskazany w złożonym do akt sprawy potwierdzeniu przelewu rachunek bankowy było zamówione przez pozwaną, w konsekwencji w świetle art. 5 ust. 1 ustawy o prawach konsumentach nie jest uprawniony do żądania jej zwrotu. Brak przedłożenia treści umowy pożyczki mającej być źródłem wiarygodności negował również zasadność żądania powoda w zakresie prowizji od kapitału i odsetek umownych oraz umownych odsetek za opóźnienie. Bez treści umowy łączącej strony, brak było podstaw do ustalenia wysokości świadczeń tych ubocznych.

Wobec zarzutów strony pozwanej, która kwestionowała związanie jej umową objętą pozwem, rzeczą strony powodowej było wykazanie, że umowa ta rzeczywiście została zawarta. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę rozbieżności w zakresie numeracji umowy dołączonej do pozwu i pozostałych dowodów, mających wykazać fakt zaciągnięcia pożyczki przez pozwaną, Sąd uznał, że powód nie wykazał roszczenia co do zasady, jak również nie wykazał swojej legitymacji.

Z powyższych względów powództwo przeciwko pozwanej należało oddalić w całości (pkt. 1 wyroku).

W pkt 2. wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę w łącznej wysokości 1.817 zł, na którą to kwotę składa się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w osobie adwokata w kwocie 1.800 zł (zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Na podstawie przepisu art. 98 § 1¹ k.p.c. od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek pełnomocnika pozwanej o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej, gdyż Sąd nie dopatrył się przesłanek uzasadniających uwzględnienie takiego żądania. W sprawie nie została przeprowadzona rozprawa wymagająca stawienia pełnomocnika, a ponadto charakter sprawy nie wymagał podjęcia przez niego ponadprzeciętnej aktywności. Samo zaś uwzględnienie stanowiska procesowego strony nie może prowadzić do obciążenia strony przeciwnej podwójną wysokością kosztów zastępstwa procesowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

Sygn. akt I C 1644/21

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda – bez pouczenia.

W., 21 kwietnia 2022 roku